

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.25/2012/9.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. április 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás bűntette miatt **I.rendű vádlott (neve) és társa** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2011. november 30. napján kihirdetett **3.B.281/2011/62. számú ítéletét m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I-II. r. vádlottak cselekményét 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás bűntettének [Btk. 321. § (1) bekezdés 1. fordulat, (4) bekezdés b) pont] minősíti.

Az I. r. vádlott fegyházának tartamát 8 /nyolc/ év 6 /hat/ hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 /nyolc/ évre súlyosbítja.

A II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg.

Az I-II. r. vádlottak vonatkozásában személyenként 150.000,- (Egyszázötvenezer) forintra vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság (I.rendű vádlott neve) I. r. és (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki egyezően 2 rb. felbujtóként elkövetett rablás bűntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pont]. Ezért (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottat halmazati büntetésül 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlottat halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott által 2011. március 29. napjától, (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott által 2011. március 30. napjától, és mindkét vádlott

esetében az ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Megállapította, hogy az eljárás során bűnügyi költség nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

az ügyész, mindkét vádlott terhére, a szabadságvesztés súlyosítása érdekében,

(I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott a büntetés enyhítése,

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott felmentése,

a vádlottak védője mindkét vádlott vonatkozásában a minősítés megváltoztatása, lopás büntetnének megállapítása érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.530/2011/6-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn és az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélőtábla a vádlottak cselekményét további 1-1 rb. a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett magánlaksértés büntetnének is minősítse, szabjon ki a vádlottakkal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetést, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben, valamint a bűnösségi körülményeket észrevételezte.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő perbeszédében fellebbezését (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott vonatkozásában akként módosította, hogy a felmentését indítványozta.

(I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott vonatkozásában az eltérő minősítést célzó fellebbezését azzal indokolta, hogy közte és **1. sz. tanú** közötti megbeszélés alapján betörésről, besurranásról volt szó a sértettek sérelmére. A vádlott rablási cselekményről nem kapott tájékoztatást és csak közvetlenül az elkövetés előtt szembesült a csoportos elkövetés lehetőségével is. Ugyanakkor nem tudott arról sem, hogy **1. sz. tanú** a bűncselekményre felkészülés során gázpisztolyt vett magához. Mindezekre figyelemmel (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott terhére a fegyveresen és csoportosan elkövetést álláspontja szerint nem lehet megállapítani és a cselekménye nem rablás büntetnének, hanem - mivel több millió forint eltulajdonításáról volt szó - a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerinti felbujtóként, jelentős értékre elkövetett lopás büntetnének minősül.

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott vonatkozásában a felmentésre irányuló fellebbezést arra alapította, konkrétan csak arról tájékoztatta **1. sz. tanút**, hogy az élettársa, az I. r. vádlott tud pénzszerzési lehetőséget, de nevet és címet nem mondott, a sértetteket nem ismerte és előzetesen az elkövetés lehetséges módját, illetve tervezett időpontját sem. Magával az elkövetéssel és a csoportos elkövetés lehetőségével csak közvetlenül a cselekmény előtt szembesült. Azt, hogy **1. sz. tanúnál** gázpisztoly volt, ugyanúgy nem tudta, mint az I. r. vádlott. A BH 1991. 378. jogesetből arra hivatkozott, hogy a felbujtó rábíró tevékenysége akkor állapítható meg, ha a tettet konkrét cím közlésével, meghatározott sértett sérelmére történő

elkövetéssel bízta meg, és ezzel a magatartásával az adott bűncselekmény elkövetésére irányuló szándék létrejöttében, kialakításában működik közre. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott bűnössége a terhére rótt rablás büntetében nem állapítható meg.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyészi fellebbezést ítélte részben alaposnak.

A másodfokú eljárásban (I.rendű vádlott neve) II. r. vádlott bizonyítási indítványt terjesztett elő. Mivel az első fokú eljárásban a vallomástételt megtagadta [Be. 117. § (2) bekezdés], írásban és a fellebbezési nyilvános ülésen is vádlottként történő kihallgatását kérte a másodfokú bíróság által.

A védő csatlakozott az I. r. vádlott indítványához, az ügyész annak elutasítását indítványozta.

A Be. 117. § (2) bekezdése értelmében a terhelt nem köteles vallomást tenni, a vallomás tételét, illetve az egyes kérdésekre történő válaszadást a kihallgatás folyamán bármikor megtagadhatja, de bármikor dönthet úgy, hogy vallomást tesz, akkor is, ha korábban a vallomástételt megtagadta. Ez a rendelkezés azt jelenti, hogy a terhelt ténybeli védekezésére az eljárás során bármikor módot és lehetőséget kell adni. A vallomástételre vonatkozó igénye az elsőfokú bíróság eljárásában érvényesül korlátlanul, a másodfokú szakaszban ugyanis határt szab a kihallgatásának a bíróság megalapozott tényálláshoz kötöttsége [Be. 351. § (1) bekezdés] és a bizonyítás-felvétel korlátozottsága [Be. 353. § (1) bekezdés]. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a vádlott vallomástételére - indítványra - csak a fellebbezésben állított új ténnyel kapcsolatban, vagy akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben - a fellebbezésben előadottak szerint - a vallomás új bizonyítékot jelent (Büntetőeljárás jog kommentár a gyakorlat számára HVGORAC Kiadó, I. kötet, 22. pótlás, 431. oldal 3. pont). (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott beadványában, melyben a másodfokú eljárásban vádlottkénti kihallgatását kérte, új bizonyítékot nem jelölt meg és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás is megalapozott. Ezért az ítélet tábla az I. r. vádlott és védője tárgyalás kitűzésére és bizonyítás elrendelésére vonatkozó indítványát elutasította.

A fellebbezési nyilvános ülésen (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy **1. sz. tanúval** azt beszéltek meg, csinál egy betörést, elhozza (**sértettek**)tól a pénzt. Több alkalommal megnézték, hogy otthon vannak-e. Szó sem volt róla, hogy meg lehetne csinálni, ha otthon vannak. A másik két elkövetőt szilveszterkor ismerte meg. Először **1. sz. tanút** vette fel és azzal a feltevéssel indultak el, hogy a sértettek hátha nem lesznek otthon. Az élettársa, a II. r. vádlott rosszul érezte magát, ezért vitte magával, aki nem tudta, hova mennek és mit akarnak csinálni. Rablásról egyáltalán nem volt szó. Arról, hogy rablást akarnak elkövetni sem

ő, sem a II. r. vádlott nem tudott. **1. sz. tanú** azzal vette fel a két barátját, hogy úgy könnyebben átnézik a házat.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ítélőtábla az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. Az iratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

(I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottat az ellene, az Orosházi Városi Bíróságon folyamatban volt büntetőügyben nem jogerősen 4 hónap fogságra ítélték.

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott családi állapota hajadon.

Kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú** közölték a vádlottakkal, hogy a sértetteknel a bejárati ajtók zárva vannak.

Az I. és II. r. vádlottak az eltulajdonított pénzből fejenként legalább 150.000,- Ft-ot kaptak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan, ami a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az eltérő minősítést és a II. r. vádlott felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Az eltérő minősítés körében az I. r. vádlott vonatkozásában azt, hogy felbujtóként elkövetett rablás büntette helyett nem felbujtóként elkövetett lopás büntette került megállapításra, II. r. vonatkozásában pedig hogy a cselekményről nem tudott semmit.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta. Külön-külön és egymással összevetve is értékelte a vádlottaknak és a tanúknak az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásait. Minden bizonyítékot figyelembe vett és részletesen számot adott arról, hogy melyeket fogadta el, illetve melyeket vetette el. A bűncselekmény tettesei, **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú**, valamint bűnsegéde, **3. sz. tanú** a nyomozás során a vádlottakra nézve terhelő vallomást tettek, majd azt a tárgyaláson visszavonták. Az elsőfokú bíróság a bizonyíték értékelő tevékenysége során úgy döntött, hogy a vádlottak javára szóló bizonyítékokat elvetette és a terhelő bizonyítékokat fogadta el, amire törvényesen került sor [Be. 78. § (3) bekezdés]. Az ítélőtábla álláspontja szerint az okfejtése logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. A jelen ügyben ez teljességgel megtörtént, a tényállás megalapozott. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs lehetőség, ezért eltérő tényállás megállapítására sem kerülhetett sor. Így, a tényállást támadó és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló, az eltérő minősítést és a felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és a részesi minőséget kivéve, cselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette.

Osztotta az ítéletábra a védő álláspontját abban, hogy az irányadó tényállás nem a rablás büntettére vonatkozóan tartalmaz felbujtói magatartást. E szerint (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott miután elmondta **1. sz. tanúnak** milyen pénzszerzési lehetőség van, megmutatta a sértettek házáat és elmondta, hogy ki kell figyelni, amikor nem tartózkodnak otthon. Amikor pedig hármában, a két vádlott és **1. sz. tanú** beszélgettek, akkor is csak arról volt szó, hogy honnan és milyen összegű pénzt lehetne szerezni. Kétségtelen, hogy a vádlottak részéről ez felbujtói magatartás volt, de mivel erőszakról nem volt szó, csupán lopásra és nem rablásra vonatkozott.

Ezt követően **1. sz. tanú** volt az, aki a helyszínt figyelve jutott arra a következtetésre, hogy besurranás módszerével, lopás útján nem tud pénzhez jutni, amit viszont csak az I. r. vádlottal közölt. A továbbiakban a bűncselekmény végrehajtásának tervezésébe **2. sz. tanút** és **3. sz. tanút** vonta be, velük beszélte meg az időpontot is. Arra nincs adat, hogy ebbe a vádlottakat is bevonta volna.

Más a helyzet a **dátum** napján történetekkel kapcsolatban. Ekkor **1. sz. tanú** kérésére (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott személygépkocsijával a bűncselekmény elkövetéséhez **1. sz. tanú** rendelkezésére állt és magával vitte (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlottat is. A gépkocsiba felvették **2. sz. tanút** és **3. sz. tanút**. (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott a sértettek házáat ismét megmutatta. Miután **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú** tapasztalták, hogy a sértettek otthon vannak, a helyszínről eljöttek és ezt közölték a közelben várakozó vádlottakkal is. A körülmények megfontolása után azonban ismét az elkövetés mellett döntöttek, így a vádlottak előtt is nyilvánvaló volt, hogy a sértettek otthon tartózkodása mellett az eltulajdonításra csak erőszakkal kerülhet sor. Ennek tudatában és ismeretében vitték ismét vissza a helyszínre a tetteseket és a figyelemmel megbízott bűnsegédet és várakoztak a közelben, amíg a bűncselekményt elkövették, majd elszállították őket és az eltulajdonított pénzből is részesültek.

Bűnsegédként nem lopás, hanem rablás büntettét valósítja meg, aki a tetteseknek az elkövetés tervezett módjára vonatkozó elmondása alapján egyértelműen következtethet arra, hogy kizárólag erőszakos vagy azzal fenyegető magatartással

megszerezhető idegen dolog jogtalan eltulajdonításához nyújt segítséget (BH 2010. 2.). A kifejtettekre tekintettel tehát a vádlottak a rabláshoz kapcsolódóan nem felbujtói, hanem bűnsegédi magatartást fejtettek ki.

Ami a minősítő körülményeket illeti. Az kétségtelen, mindkét vádlott tudta, a sértettek mindig tartanak otthon pár millió forintot és, hogy társaik ezt az összeget akarják eltulajdonítani. Azt is tudták, hogy ebben három személy vesz részt. A rablás bűnsegéde is csoportosan elkövettként valósítja meg a bűncselekményt, ha a bűntett két másik elkövetőjét - a bűncselekményre vonatkozó elhatározásuk ismeretében - a helyszínre szállítja, majd ott várakozik, amíg társai a bűncselekményt végrehajtják, ezt követően pedig elszállítja őket (BH 1997. 320.). A kifejtettek mellett megállapítható, hogy a vádlottak a jelentős értékre elkövetett rablás, csoportosan való elkövetéséhez nyújtottak segítséget.

Az irányadó tényállás szerint **dátum** napján **1. sz. tanú** csak azt követően kérte telefonon (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottat, hogy szállítsa őket a helyszínre, miután két társával pulóverből maszkot készítettek, gázpisztolyt és a sértettek megkötözéséhez kötelet vettek magukhoz. Nem merült fel olyan adat, hogy ezekről, illetve használatuk tervezéséről a vádlottaknak is tudomása volt. Maga **1. sz. tanú** is azt vallotta, hogy a gázpisztoly nála volt, a zsebében, ők hárman tudtak róla (nyomozati iratok II. kötet 264. oldal 4. bekezdése), és a helyszínen csak akkor vette elő, amikor (**sértett neve**) sértett a mosogatóhoz akart menni és ő azon a bárdot meglátta, annak megakadályozására, hogy magához vegye (nyomozati iratok II. kötet 265. oldal 8. bekezdése). Ilyen körülmények mellett, mivel nem nyert bizonyítást, hogy a vádlottak a fegyveresen elkövetésről is tudomással bírtak, vonatkozásukban az ítélet tábla e minősítő körülmény megállapítását mellőzte.

A kifejtettekre tekintettel mindkét vádlott cselekményét 2 rb. a Btk. 21. § (2) bekezdésére figyelemmel a Btk. 321. § (1) bekezdés 1. fordulatóba ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként, jelentős értékre csoportosan elkövetett rablás bűntettének minősítette.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában a bűncselekményeket nem a jogszabályi minősítésnek megfelelően nevezte meg. A rablás minősített esetei ugyanis négy csoportba oszthatók. Az egyikbe az értékhatártól függő minősítő körülmények, a másodikba az elkövetés módja, illetve a társas elkövetés különböző fajtái, a harmadikba a speciális passzív alanyok köre, a negyedik csoportba a fentiek kombinációi tartoznak. A Btk. 321. § (4) bekezdésének b) pontja pedig ezeket a kombinációkat tartalmazza, ami a vádlottak esetében az értékhatárnak és a társas elkövetés csoportosan való elkövetésének a kombinációja. Ezért az ő cselekményük által a jelentős értékre elkövetett minősítő körülménynek a csoportosan elkövetett formája valósult meg.

Az alapügyben (Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.B.178/2009/67. számú és Szegedi Ítéltábla Bf.II.40/2010/19. számú ítélete) **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú** bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és d) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés szerint minősülő társtettesként, **3. sz. tanú** bűnösségét bűnsegédként (fegyveresen és csoportosan) elkövetett magánlaksértés büntetében is megállapították. A magánlaksértés valamennyi fordulatanál alapvető feltétel a magatartás jogellenessége. Az (1) bekezdésnél az erőszakkal való bemenetelt, illetőleg bentmaradást illetően töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a rablást és a magánlaksértést halmazatban kell megállapítani, ha az elkövető rablási szándékkal erőszakkal vagy fenyegetéssel hatol be más lakásába, egyéb helyiségébe, vagy ezekhez tartozó bekerített helyre (BH 1996. 291.). A (2) bekezdés szerinti magatartáshoz, ami a lakással rendelkező akarata ellenére vagy megtévesztéssel történő bemenetellel vagy bentmaradással valósul meg, a bírói gyakorlat a jogosult részéről olyan pozitív magatartást, tevékenységet vagy egyéb megnyilatkozást (pl. írásbeli tiltakozás, kiutasítás, ajtó berekesztése, tiltó tábla kitétele) követel meg, melyből a bemenni szándékozó a sértett tiltó akaratáról minden kétséget kizáróan tudomást szerez (Magyar Büntetőjog Kommentár a gyakorlat számára HVGORAC Kiadó 2. kiadás 34. pótlás 410/9. oldal). A vádlottak a rablási szándékról, vagyis a sértettek házába való bemenetel jogellenességéről ugyan tudomással bírtak, de az kétséget kizáró módon nem bizonyítható, hogy a tettesek közölték volna velük, hogy a sértetteknél a bejárati ajtók zárva vannak illetve, tudtak volna arról, hogy a sértettek házába erőszakkal, vagy a sértettek kifejezett, konkrét tiltakozása ellenére mentek be, és ilyen tény a vádirati tényállás sem tartalmaz. Ezért helyesbítette az ítéltábla ennek megfelelően az első fokú ítélet tényállásának erre vonatkozó részét. Ilyen körülmények mellett, mivel a vádlottakkal szemben az ügyészi indítvány szerinti bűnsegédként (csoportosan) elkövetett magánlaksértés büntetének megállapítása a vádon való túlterjeszkedést jelentene, az ítéltábla terhükre ezen bűncselekményt nem állapította meg.

Az ítéltábla a bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Mindkét vádlottnál további enyhítő körülmény, hogy a rablással okozott kár az alsó értékhatár közelében van és hogy a bűncselekményeket bűnsegédi minőségben követték el.

További súlyosító körülmény a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottsága. Mivel csak a kettőnél több bűncselekmény halmazata értékelhető súlyosítóként (BKv 56. III/6.), az ítéltábla a súlyosító körülmények köréből a halmazatot mellőzte, továbbá (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottnál a kezdeményező szerepet nagyobb súllyal értékelte.

A vádlottak terhére megállapított rablás büntette minősített esetének törvényi büntetési tétele 5-15 évig terjedő szabadságvesztés, a velük szemben kiszabható szabadságvesztés a halmazatra figyelemmel 5-20 év. Kétségtelen, hogy a részesekre is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni [Btk. 21. § (3) bekezdés], de nem hagyható figyelmen kívül, hogy a bűnsegédi minőségben elkövetés viszont enyhítő körülmény. A büntetés kiszabásánál (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottnál figyelembe kellett venni, hogy ő játszotta a fő szerepet, hiszen ő jelölte meg a sértetteket, mutatta meg a házukat, és tudott a helyszín megfigyeléséről is. Kétségtelen, hogy először (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott közölte **1. sz. tanúnal**, hogy az I. r. vádlott tud pénzszerzési lehetőséget, de a fenti körülmények mellett (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlott kezdeményező szerepe nagyobb súlyú. A bűncselekmények elkövetésére több, mint 4 évvel ezelőtt került sor. Emellett az időmúlás természetesen enyhítő körülmény, de kisebb súllyal, hiszen a vádlottak csak később kerültek képbe és ellenük a büntetőeljárás csak 2011. március végén indult. Mindezek mellett nem hagyhatók figyelmen kívül az alapügyben kiszabott büntetések, ahol **1. sz. tanút** 11 év, **2. sz. tanút** 12 év, **3. sz. tanút** 8 év fegyházra ítélték. Mindezeket figyelembe véve az ítéletábla úgy ítélte meg, hogy (I.rendű vádlott neve) I. r. vádlottal szemben kiszabott 6 év 6 hónap fegyház kirívóan enyhe. Ezért, az alapügyben kiszabott szabadságvesztés büntetésekhez is arányosítva, fegyházának tartamát 8 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 évre súlyosbította.

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott előzetesen konkrétan az elkövetésről nem tudott, viszont amikor ennek körülményei ismerté váltak előtte, attól nem állt el, hanem ahhoz segítséget nyújtott és a rablásból származó pénz rá eső részét is átvette. Azonban, nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy ő tulajdonképpen az I. r. vádlott által sodródott a bűncselekményekbe. Ilyen körülmények mellett, az ítéletábla az elsőfokú bíróság által vele szemben kiszabott 6 év szabadságvesztést elegendőnek tartotta, súlyosbítása nem indokolt, de a további enyhítése sem. Személyiségére figyelemmel viszont a fegyház végrehajtási fokozatot túl súlyosnak tartotta, ezért a Btk. 45. § (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát eggyel enyhébb, a Btk. 43. § a) pontja szerinti börtön fokozatban határozta meg.

Kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú** az eltulajdonított pénzből mennyit titkoltak el. Az viszont konkrét adatként szerepel, hogy e nélkül, 150.000-170.000,- forint közötti összeg jutott fejenként (nyomozati iratok II. kötet 266. oldal 6. bekezdése). Ennek alapján helyesbítette az ítéletábla a tényállást akként, hogy az I. r. és II. r. vádlottak személyenként legalább 150.000,- Ft-ot kaptak.

Az alapügyben a vádlottakat (**2. sz. sértett neve**) és (**sértett neve**) sértettek részére egyetemlegesen az okozott kár megfizetésére, 2.060.000,- forint kártérítésre kötelezték. Jelen ügyben a vádlottak ilyen kötelezésére nem került sor és mivel a Btk. 77/B. § a) pontja alapján vagyoneklobzást kell elrendelni a bűncselekmény

elkövetéséből eredő vagyona, az ítélet tábla mindkét vádlott vonatkozásában személyenként 150.000,- Ft-ra vagyonekbeosztást rendelt el.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

Szeged, 2012. április 3.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.25/2012/9. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.B.281/2011/62. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. április 3.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő